

# ELS GESTORS SANITARIS DE LA CRISI

Sebastià Juncosa Font  
Director del Butlletí de la Medicina de Família

**Correspondència:** [sebastia.juncosa@gencat.cat](mailto:sebastia.juncosa@gencat.cat)  
[18939sjf@comb.cat](mailto:18939sjf@comb.cat)

**Publicat:** desembre de 2012

Sebastià Juncosa Font (2012)  
*Els gestors sanitaris de la crisi. Butlletí: Vol 30:Iss 3, Article 1*

**Available at:** <http://pub.bsalut.net/butlleti/vol30/iss3/1>

*Aquest és un article Open Access distribuït segons llicència de Creative Commons  
(<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/>)*

Fa uns mesos la Societat Catalana de Medicina Familiar i Comunitària (CAMFiC), l'Associació d'Infermeria Familiar i Comunitària de Catalunya (AIFiC) i el Fòrum Català d'Atenció Primària (FoCAP) van emetre un comunicat denunciant els directius prepotents, incompetents i irrespectuosos de l'Institut Català de la Salut (ICS). No és que la relació dels professionals assistencials i els càrrecs directius fos anteriorment idíl·lica, però les retallades i les mesures adoptades, han fet proliferar aquest estil gerencial.

Imaginem que aquesta manera d'actuar es basa en la creença que els professionals sanitaris no saben controlar la despesa en èpoques de crisi i l'única actitud realista per aplicar les mesures és endurir la relació. S'ha renunciat, no ja a un desitjable exercici previ de valorar conjuntament com s'estan utilitzant els recursos existents per fer-lo més eficient, sinó també a buscar la complicitat dels metges/esses i infermers/eres en les mesures encaminades a disminuir les despeses sanitàries.

El cas de Metropolitana Nord de l'ICS és paradigmàtic. La Comissió de Docència de la seva Unitat Docent de Medicina Familiar i Comunitària va denunciar a totes les administracions amb competències les irregularitats que s'estaven produint amb els seus residents i tutors. Posteriorment més de 400 professionals han signat un manifest que demana la dimissió del cap de RRHH i del director de Primària cansats del seu tractament despòtic i xulesc. Quina ha estat la resposta a aquesta mobilització sense precedents? Per què es manté al capdavant a directius que ni coneixen ni consideren a l'Atenció Primària ni els seus professionals? La mà dura amb els professionals, encara que sigui l'única

aportació per gestionar la crisi, cotitza a l'alça en aquests moments.

Però hi ha altres aspectes de la crisi per gestionar des d'un punt de vista sanitari. Les contundents xifres de la recessió que són portades de notícies des de fa anys, tenen cares i noms a les consultes. No és necessari investigar gaire a les seves visites perquè reconeixin, amb vergonya o cruament, el canvi en la seva vida. Molts residents de les darreres promocions han conegut la influència del nivell socioeconòmic en la morbiditat i ús dels serveis sanitaris a nivell teòric. Ara són pocs els metges de família que no han vist un increment considerable de pacients amb problemes econòmics que repercuteixen d'una o un altra manera en la seva salut.

Retirada de la targeta sanitària per la situació irregular dels immigrants, parts de llarga durada sense subvenció, l'euro per recepta, famílies que comencen a tenir una alimentació inadequada... Està incrementant les desigualtats socials i la seva repercussió en la salut personal i col·lectiva.

La llei de cures inverses (l'accés a l'atenció mèdica de qualitat varia en proporció inversa a la seva necessitat en la població assistida) té més vigència que mai 40 anys després.

La gestió d'aquests aspectes s'ha deixat en mans dels professionals sanitaris. Els metges de família compartim la convicció que els més malaurats han de ser atesos en les mateixes condicions que els que més tenen i que això és un element bàsic de la sanitat pública.

Aquests són els altres gestors sanitaris de la crisi.